

Arrest

nr. 70 044 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 juli 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat M. TREMMERY, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Prishtina en Roma van origine te zijn.

Vier à vijf jaar geleden zouden er voor de eerste maal twee à drie Albanezen bij u zijn binnengevallen. Ze zouden een drietal weken bij u zijn gebleven en ze zouden zowel u als uw vrouw hebben gedrogeerd. Twee van hen zouden voortdurend op rooftocht zijn geweest om meubels en elektronische spullen te stelen uit huizen in de buurt. Eén persoon zou de hele tijd bij jullie zijn gebleven.

Uw echtgenote zou zijn verkracht en toen u tussenbeide wilde komen, ontstond er een gevecht. U zou van de derde verdieping van uw huis naar beneden zijn gegooid en allerlei verwondingen hebben opgelopen. Twee à drie maanden zou u in het ziekenhuis hebben verbleven om te revalideren. U verklaart dat u klacht bij de politie zou hebben ingediend, maar dat hieraan geen gevolg zou zijn gegeven.

U stelt dat er 3 à 4 jaar geleden, anderhalf à twee jaar na de eerste feiten, opnieuw Albanezen bij u thuis zijn binnengevallen.

Ze zouden bij u op zoek zijn gegaan naar geld, goud en andere waardevolle spullen. Nadien zouden ze bij u in huis zijn gebleven. In het begin zouden ze u niet hebben lastiggevalen. Na een tijd zouden de Albanen drank en drugs beginnen gebruiken zijn. Als de Albanezen naar buiten gingen, zouden ze u en uw familie in uw huis hebben opgesloten.

Uw vrouw zou na een tijd ook herhaaldelijk verkracht zijn geweest en de criminelen zouden bij u heroïne hebben ingespoten.

Ze zouden u ook herhaaldelijk hebben mishandeld. Zo zouden ze u op verschillende plaatsen op uw lichaam met een mes hebben verwond.

U verklaart dat er in totaal 5 à 6 Albanese criminelen zich hebben opgehouden in uw huis. Volgens uw verklaringen begingen deze criminelen diverse misdaden, zoals het verkrachten van meisjes waarvan ze video's maakten. U zou mee met hen op rooftocht hebben moeten gaan en u zou hebben gezien dat ze mensen hebben vermoord. Ook zouden ze vrouwen van elders mee in uw huis hebben gebracht en hen hebben mishandeld. U zou ook door deze criminelen zijn verkracht.

U zou gedurende de tijd dat u opgesloten zou zijn geweest nooit contact hebben gehad met personen buiten uw woning.

Op een dag zou u er echter in geslaagd zijn om contact te leggen met een oude buurvrouw die langskwam en u zou haar hebben gevraagd u en uw familie te helpen vluchten. Zij zou voor u een smokkelaar hebben gezocht. Op een ogenblik dat de criminelen veel drugs hadden ingenomen, zou uw vrouw hen de sleutel van het huis afhandig hebben gemaakt en zouden jullie zijn ontsnapt.

U verklaart Kosovo samen met uw familie onmiddellijk verlaten te hebben en u zou op 15 november 2009 in België zijn toegekomen.

Daags nadien verklaart u hier asiel te hebben aangevraagd.

Ter staving van uw identiteit legde u volgende documenten neer: een geboortebewijs van u en uw vrouw, uitgereikt te Fushë Kosovë op 24.02.2011 en een nationaliteitsbewijs van u en uw vrouw, eveneens uitgereikt te Fushë Kosovë op 24.02.2011. Verder legde u nog diverse medische documenten uit België neer en een geboorteakte van uw zoon Dzafer die op 06/09/2010 in België werd geboren."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Voorafgaandelijk dient gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is.

Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf.

Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Pristina wel degelijk objectief verbeterd zijn.

De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo dd. Juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, formuleert het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals

from Kosovo, dd. 9 november 2009, richtlijnen die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel deugdelijk Kosovaars identiteitsbewijs kan voorleggen, waardoor er twijfels rijzen over uw recent verblijf in Kosovo.

Zo beschikt u noch over een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN-administratie in Kosovo (UNMIK), die van juni 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008 verantwoordelijk was voor de afgifte van identiteitsdocumenten in Kosovo, noch over een recente Kosovaarse identiteitskaart die afgeleverd wordt door de Kosovaarse autoriteiten sinds voornoemde onafhankelijkheid.

Gevraagd naar een verklaring waarom u niet in het bezit bent van deze documenten, gezien ook hun belang voor het verkrijgen van toegang tot de meest fundamentele basisrechten, stelde u dat uw ouders lange tijd geleden documenten zoals een paspoort en een identiteitskaart gingen aanvragen, maar dat dit hun zou zijn geweigerd (gehoorverslag CGVS p.10).

Wat dit betreft, dient nochtans te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Kosovaarse overheid stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoners van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie.

Ook het UNHCR initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan 'Civil Registration Campaign targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo' dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan om de civiele registratieprocedure correct te voltooien, zoals het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers.

Uit al deze informatie blijkt alleszins dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering onmogelijk aan een identiteitskaart te kunnen geraken.

De documenten die u wel neerlegt, de geboorteaktes en nationaliteitsbewijzen van u en uw vrouw, die u recentelijk (24.02.2011) met de hulp van Roma-leider Femi Gashi zou hebben verkregen, doen aan deze vaststelling geen afbreuk.

Geen enkel van vernoemde documenten bevat een persoonlijk nummer waaruit uw registratie in Kosovo blijkt. Het nationaliteitsbewijs vermeldt geen volledig adres.

Bovendien strookt de vermelde woonplaats niet met uw verklaringen.

Zo verklaart u tijdens uw gehoor te hebben gewoond in de wijk Keramicka 2 in de gemeente Prishtina (gehoorverslag CGVS p.3), terwijl als woonplaats op het nationaliteitsbewijs de gemeente Fushë Kosovë staat aangegeven. Verder verklaart u dat u 45€ diende te betalen voor het bekomen van deze documenten. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat een geboorteregistratieformulier slechts 1€ kost en dat personen van Roma-origine uit Fushë Kosovë zelfs zijn vrijgesteld van het betalen van deze kost. Ook de prijs van andere documenten, zoals een nationaliteitsbewijs, kost gewoonlijk tussen 1€ à 5€, afhankelijk van lokale taken.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u geen enkel overtuigingsstuk heeft neergelegd en dat uw relaas interne incoherenties bevat.

Hoewel u verklaart meer dan twee maanden in het ziekenhuis te hebben doorgebracht, kan u geen enkel document uit Kosovo neerleggen dat uw verklaringen hieromtrent kan staven.

Ook aangaande het feit dat u klacht bij de politie zou hebben neergelegd aangaande de feiten die zich na de eerste inval zouden hebben voorgedaan, kan u geen enkel bewijsstuk voorleggen.

Verder is het gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen herinneren of het dan wel twee of drie personen waren die de eerste keer uw woning zijn binnengevallen (gehoorverslag CGVS p.23) en/of dat u zich niet zou kunnen herinneren of het dezelfde personen waren die ook bij u de tweede maal binnenvielen.

Voorts zijn de door u aangehaalde feiten ook allesbehalve plausibel.

Zo is het volledig onwaarschijnlijk dat u gedurende jaren in uw wijk zou zijn vastgehouden zonder dat er ook maar iemand iets hiervan zou hebben gemerkt.

Ook de wijze waarop u zou zijn ontsnapt uit het huis is weinig realistisch. Zo stelt u dat u een oude buurvrouw kon verwittigen, dat deze binnen twee dagen een smokkelaar voor u kon regelen, dat u tweemaal ongemerkt naar buiten zou zijn kunnen gaan, dat uw echtgenote de sleutel van het huis ontfutselde uit de zakken van een van de criminelen die lag te slapen, dat u hierop onmiddellijk met een combi uit het land zou zijn gevlucht en dat u de smokkelaar betaalde met juwelen die u in de tuin zou hebben begraven.

Ten slotte heeft u op geen enkele manier aangetoond dat er in de periode 2005/2006 - 2009 in Prishtina effectief ernstige criminele feiten, zoals het verminken en het vermoorden van mensen (gehoorverslag CGVS p.21, 25) werden gepleegd. Er kan redelijkerwijze van uit worden gegaan dat dergelijke feiten op zijn minst zouden zijn gerapporteerd en/of terug te vinden zijn in de lokale media.

Al deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aansluitend dient nog te worden vastgesteld dat de door u afgelegde verklaringen tijdens uw gehoor op vele punten volledig in tegenspraak zijn met de verklaringen die u heeft afgelegd bij uw advocaat ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS en die u ter staving van uw asielaanvraag neerlegde op het CGVS.

Zo stelt u in deze verklaringen, die bij het administratieve dossier werd gevoegd (map documenten, document 7), dat er één enkele keer een bende bij u zou zijn binnengedrongen in uw huis en dat deze bende er onafgebroken zou hebben verbleven.

Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u daarentegen dat er tweemaal een bende bij u zou zijn binnengevallen en dat er tussen beide gebeurtenissen anderhalf jaar à twee jaar niets gebeurde (gehoorverslag CGVS p.23-24).

Verder stelt u in document 7 dat u een aantal maanden voor uw vertrek naar België van de eerste verdieping naar beneden zou zijn gegooid, terwijl u dit feit tijdens uw gehoor op het CGVS een aantal jaren voordien situeert (gehoorverslag CGVS p.22-24).

Aangaande uw eigenlijke vlucht stelt u tijdens het gehoor op het CGVS dat u uw vlucht uit uw woning op een aantal dagen tijd organiseerde; meer bepaald op het ogenblik dat u nog vastzat in uw eigen woning. Onmiddellijk na uw vlucht verliet u het land.

In document 7 verklaart u dan weer dat u de laatste vier à vijf maanden van uw verblijf in Kosovo geen problemen kende. Uw echtgenote zou tijdens deze periode op de volledige bescherming hebben kunnen rekenen van Russische militairen van KFOR die permanent toezicht hielden.

Hier dient echter te worden aangestipt dat deze verklaringen geenszins geloofwaardig zijn, daar de Russische KFOR-troepen Kosovo reeds in 2003 hebben verlaten.

Ten slotte dient er nog opgemerkt te worden dat u in document 7 in tegenstelling tot uw gehoor op het CGVS nergens gewag maakt van het feit dat u klacht bij de politie zou hebben ingediend (gehoorverslag CGVS p.24).

Ook deze elementen tasten de waarachtigheid van uw asielrelaas aan.

Wat er ook zij, zelfs indien nog geloof aan uw verklaringen kan worden gehecht, quod non, dan nog dient opgemerkt te worden dat u beroep kon doen op de bescherming van de Kosovaarse politie voor uw problemen met Albanese criminelen.

U stelt de politie na uw klacht niet meer te hebben gecontacteerd omdat de politie een losbandige gemeenschap is die samenwerkt met de maffia en het leger en omdat ook hogere instanties (KFOR en EULEX) contacten hebben met criminelen en de maffia (gehoorverslag CGVS p. 29).

Deze verklaringen zijn niet gebaseerd op concrete, ernstige feiten en zijn bovendien in tegenspraak met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt.

Hieruit blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld.

Bovendien maakten gesprekken gehouden tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009, met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroep, werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde medische attesten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Zij bevestigen dat u een medische historiek heeft en kampt met een drugsverslaving. Uit deze attesten blijkt echter geen enkel (causaal) verband tussen uw medische situatie en de feiten zoals die door u werden aangehaald in het kader van uw asielrelaas."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 juli 2011 een schending aan van de materiële motiveringsplicht en een schending van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), zoals vervat in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat het juist is dat er acties op touw werden gezet om Roma, Ashkali en Egyptenaren toe te laten identiteitsdocumenten te verkrijgen, maar dat deze acties evenwel nooit de ganse doelgroep hebben bereikt. Verzoeker voert aan dat hij zich onderdrukt voelt en nooit heeft geprobeerd om een identiteitsbewijs te verkrijgen.

Verzoeker legt uit dat de door hem voorgelegde geboorteakte en het nationaliteitsbewijs geen persoonlijk nummer vermelden door het feit dat hij deze niet persoonlijk is gaan afhalen. Hij verklaart dat het nationaliteitsbewijs als woonplaats "Fushë Kosovë" vermeldt aangezien dit de plaats is waar zijn geboorte werd aangegeven.

Verzoeker verklaart dat hij 45 euro diende te betalen voor deze documenten en legt uit dat niet het afleveren van deze documenten 45 euro kostte, wél dat de kostprijs voor de luchtpost 45 euro bedroeg.

Verzoeker laat gelden dat de vastgestelde incoherenties te wijten zijn aan de traumatische ervaringen die hij heeft meegemaakt waardoor er soms een soort van verdringing optreedt.

Hij wijst er op dat ook het verhoor op het Commissariaat-generaal emotioneel zwaar was zodat het verschillende malen diende onderbroken te worden wat er volgens hem tevens op duidt dat het niet eenvoudig is om het verhaal coherent en chronologisch te vertellen. Verzoeker voert ook aan dat tijdens het verhoor een tolk aanwezig was die een ander accent had dan het zijne. Verzoeker vermoedt ook dat er tijdens de vertaling één en ander verkeerd is gelopen.

Verzoeker wijst er op dat er geen gevolg werd gegeven aan de klacht die hij indiende in zijn land en wijst er op dat de politiediensten er vaak corrupt zijn; aangezien de lokale diensten geen actie wilden ondernemen, was hij ontmoedigd om nog hogerop hulp te zoeken. Hij voegt er aan toe dat hij angst had en niemand durfde te vertrouwen.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 1, (A)2 van het Vluchtelingenverdrag, en bijgevolg ook aan artikel 52 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft een korte theoretische uiteenzetting en besluit dat hij ernstig voor zijn leven en dat van zijn naaste familieleden vreest. Hij laat gelden dat indien hij naar Kosovo dient terug te keren, hij geconfronteerd zal worden met ernstige vormen van discriminatie en geweld.

Verzoeker herhaalt dat hij onmogelijk kan rekenen op bescherming van de overheid in zijn land van herkomst gezien deze aan zijn eerste klacht geen gevolg heeft gegeven.

Verzoeker roept de schending in van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet gezien de commissaris-generaal niet motiveert waarom hem de subsidiaire bescherming niet wordt toegekend.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend; minstens dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Verder benadrukt de Raad dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet -in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt- geen betrekking heeft op de criteria van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, noch op de vluchtelingenstatus, maar wel op de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

Vooreerst merkte de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker noch een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN-administratie in Kosovo (UNMIK), noch een recente Kosovaarse identiteitskaart die afgeleverd wordt door de Kosovaarse autoriteiten sinds de onafhankelijkheid, kan voorleggen, waardoor er twijfels rijzen over zijn beweerd recent verblijf in Kosovo.

De Raad merkt op dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en dat verzoeker in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, moet voorleggen.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Kosovaarse overheid stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoners van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Ook UNHCR initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan 'Civil Registration Campaign targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo' dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt onder meer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan om de civiele registratieprocedure correct te voltooien, zoals het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers.

In acht genomen deze informatie kon terecht worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker dat hij onmogelijk aan een identiteitskaart kon geraken.

De opwerping in zijn verzoekschrift (zie p. 3) dat *'Het is correct te beweren dat er acties werden op touw gezet om Roma, Ashkali en Egyptenaren toe te laten identiteitsdocumenten te verkrijgen. Deze acties hebben evenwel nooit de ganse doelgroep bereikt'* heeft slechts de waarde van een bewering, die niet wordt gestaafd met enig document. Bijgevolg neemt de Raad deze blote bewering niet aan.

Verder besloot de commissaris-generaal terecht dat de documenten die verzoeker heeft bijgebracht, met name de geboorteaktes en nationaliteitsbewijzen van verzoeker en zijn echtgenote, aan deze vaststelling geen afbreuk doen:

"Geen enkel van vernoemde documenten bevat een persoonlijk nummer waaruit uw registratie in Kosovo blijkt. Het nationaliteitsbewijs vermeldt geen volledig adres. Bovendien strookt de vermelde woonplaats niet met uw verklaringen. Zo verklaart u tijdens uw gehoor te hebben gewoond in de wijk Keramicka 2 in de gemeente Prishtina (gehoorverslag CGVS p.3), terwijl als woonplaats op het nationaliteitsbewijs de gemeente Fushë Kosovë staat aangegeven. Verder verklaart u dat u 45€ diende te betalen voor het bekomen van deze documenten. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat een geboorteregistratieformulier slechts 1€ kost en dat personen van Roma-origine uit Fushë Kosovë zelfs zijn vrijgesteld van het betalen van deze kost. Ook de prijs van andere documenten, zoals een nationaliteitsbewijs, kost gewoonlijk tussen 1€ à 5€, afhankelijk van lokale taken."

De Raad stelt vast dat verzoeker het ontbreken van een persoonlijk nummer uitlegt door te beweren dat hij de documenten niet persoonlijk is gaan afhalen en de op het nationaliteitsbewijs vermelde woonplaats "Fushë Kosovë" verklaart als zijnde de plaats waar de geboorte werd aangegeven.

De beweringen die niet gestaafd worden zijn niet van aard om de argumenten in de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn voormelde uitleg niet verder komt dan blote beweringen welke de Raad niet aanneemt.

Bijgevolg schaaft de Raad zich achter het oordeel van de commissaris-generaal dat er door het ontbreken van een geldig Kosovaars identiteitsbewijs geen bewijs is van recente verblijf van verzoeker in Kosovo. De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel op verzoeker rust.

Verder stelt de bestreden beslissing terecht vast dat verzoekers relaas zelf interne incoherenties bevat.

Verzoekers verklaring dat deze incoherenties te wijten zijn aan de traumatische ervaringen die hij heeft meegemaakt waardoor er soms een soort van verdringing optreedt, wordt door de Raad niet aanvaard.

De Raad merkt op dat van verzoeker verwacht mag worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Ook verzoekers opwerping dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal een tolk aanwezig was die een ander accent had dan het zijne en dat er tijdens de vertaling één en ander verkeerd verliep, is niet in overeenstemming met wat blijkt uit het bedoeld verhoorverslag.

Uit dit verhoorverslag van 6 mei 2011 blijkt dat er bij het begin van het verhoor een probleem was daar verzoeker naar woorden zocht om ervoor te zorgen dat de tolk hem begreep. Verzoeker werd er toen op gewezen dat hij kon praten zoals hij dat gewoon was en dat de tolk hem zou begrijpen (zie verhoorverslag, p. 5). Uit een verdere lezing van dit verhoorverslag blijkt dat er geen verdere problemen voordeden.

Daaromtrent dient te worden opgemerkt dat verzoeker uitdrukkelijk heeft gevraagd om -in weerwil van de in het verzoekschrift aangehaalde tolkenproblemen- het verhoor op het Commissariaat-generaal in de namiddag van 6 mei 2011, verder te zetten met dezelfde tolk (zie verhoorverslag, p. 16): *"Tijdens telefoongesprek AZ tegen tolk: Ik wil alleen maar deze tolk, want ik heb hier nu mijn hart gelucht en als ik het aan een andere tolk moet vertellen, zal dat echt niet gaan."*

Ten slotte gaf verzoeker op het einde van het gehoor aan dat hij de tolk goed heeft begrepen (zie verhoorverslag, p. 30):

Vraag: *"Heeft u alle vragen begrepen?"*

Antwoord: *"Ik denk het wel"*

Vraag: *"Heeft u de tolk goed begrepen?"*

Antwoord: *"Ja."*

In acht genomen wat voorafgaat, wordt het probleem met de tolk niet aanvaard.

De bestreden beslissing vermeldt nog dat verzoeker geen enkel overtuigingsstuk heeft neergelegd. Daarenboven zijn de door hem afgelegde verklaringen tijdens zijn gehoor op vele punten in tegenspraak met de verklaring afgelegd bij zijn advocaat ter voorbereiding van het gehoor op het Commissariaat-generaal, een stuk dat verzoeker neerlegde op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die bovenstaande vaststellingen ontkrachten. Bijgevolg maakt de Raad deze vaststellingen tot de zijne.

Gelet op wat vooraf gaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

2.5. Zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers verklaringen -quod non in casu- dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoeker heeft nagelaten beroep te doen op bescherming van de Kosovaarse autoriteiten voor zijn problemen met criminelen.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]"

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming te bekomen van de autoriteiten van zijn land.

De Raad merkt op dat waar verzoeker ter verdediging aanhaalt dat er geen gevolg werd gegeven aan de klacht die hij indiende en erop wijst dat de politiediensten vaak corrupt zijn, het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoekers enkele bewering (zie het verzoekschrift, p. 4) *"Gezien de lokale diensten geen actie wilden ondernemen, was verzoeker ontmoedigd om nog hogerop hulp te zoeken."* volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker geen bescherming kon krijgen of dat de overheden daartoe onwillig waren.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in zijn nota van 1 september 2011 aangeeft dat ofschoon verzoeker zou zijn geconfronteerd met de corruptie van de lokale politie, dit nog niet betekent dat hij voor zijn problemen geen beroep zouden kunnen doen op andere, hogere Kosovaarse autoriteiten.

2.6. De Raad merkt ten slotte op dat artikel 52 van de vreemdelingenwet niet geschonden is, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren.

De bewering van verzoeker dat de bestreden beslissing niet vermeldt waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt niet aangenomen. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van alle motieven heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk dezelfde zijn als diegene die de weigering van het asiel motiveren, betekent niet dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet is gemotiveerd.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in aanmerking worden genomen. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaaft de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

Gezien het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, dient de nood aan bescherming in het licht van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet onderzocht te worden.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE